

У данима велике сеобе народа са Блиског, Средњег и осталих истока ка Западној Европи појединачна судбина обичног човека у Србији можда изгледа као некакво зрно песка заостало у Делиблатској пешчари, затрављено и скривено испод домаћег корова. У хистеричном времену кад се свакодневно стотине несрећника даве у Медитерану или гуше у хладњачама испод Алпа, на животним маргинама одигравају се драме које изгледа више никога и не дотичу. Можда је то разумљиво јер живимо у земљи у којој се пастири губе, а овце саме улазе на фарму.

Драган Павловић из села Бочара, у општини Нови Бечеј, није се упутио ка мађарском зиду. Он је остао заглављен у транзиционом блату средњег Баната. Његов живот је тужна, дирљива и поучна прича о друштву које и даље поуздано не зна куда је наумило.

У основној школи Драган је био одликаш, „вуковац” и ђак генерације. Али је живот према њему био необично суров. Рано је остао без родитеља. Са оцем није живео никада, а мајка је умрла док је ишао у средњу школу.

Хтео је да упише војну школу, али је одбијен због лошег вида. То му је била једина нада за школовање. Није имао услова за живот, одустао је од студија. Морао је да ради, да се прехрани. Као надничар радио је свашта и на крају завршио као чобанин на локалној фарми оваца у Куману. Био је марљив и успео да уштеди за компјутер, али...

Његова прича доспела је на странице „Политике”. То се није допало газди. Отпустио га је иако је код њега радио као непријављени најамник. Газде мисле да новинске приче штете бизнису. Поготово ако не пријављују радну снагу и плаше се инспектора. Да им не закуцају на врата.

Газда фарме је Драгану одузео и компјутер уз објашњење да му је овај изгубио овна. Тако се ђак генерације поново нашао на ледини. Овога пута и без стада и без посла.

Газда у Србији је барометар система вредности. То су сиромаси који имају доста пара и мисле да поседују све, од некретнина, јахти, лимузина и пратиља па све до радника. Њих рачунају као ситан инвентар. Тако се и опходе према њима. Може им се јер сиротиња нема другог посла. Тако је то у друштвима где је отимачина легализована и владају закони да јачи може да тлачи слабијег. Нема ко да их заштити. Држава има преча посла. Решавају нам судбинска питања. Деценијама – и увек неуспешно.

Можда Драган није чуо за један савет док је још низао петице. А то је да одликаши буду добри према лошим ђацима, можда ће им они сутра бити газде и шефови.

На фарми где су „вуковци” чобани потпуно је логично да старлете засипају парама не би ли спавале у штали. То је сигурно провокативно, профитабилно и популарно. Нажалост, постоји проблемчић: та фарма није ријалити програм него наш живот.

(Политика)